

civilní a liší se od pravidla věty první jen způsobem odměny; podle tohoto se určuje odměna paušálem, u onoho se odměna vyměřuje podle dnů skutečné služby civilní.

Právě podaný výklad pravidla první věty cit. zák. předpisu dochází potvrzení i ve sněmovních materiálech k zákonu č. 279/1934 Sb. Ve zprávě branného a rozpočtového výboru poslanecké sněmovny k vlád. návrhu zákona o započítání vojenské služby v některých služebních poměrech (tisk P. S. 2784 z r. 1934) se totiž na str. 3 k § 4 praví: »Aby ustanovení o tom, že zaměstnanci povolánému k vojenské službě presenční přísluší v měsíci nastoupení do této služby za dny až do tohoto nastoupení polovina měsíčního platu, nebylo dotčeným zaměstnancům na škodu, bude třeba, aby se min. obrany postaralo o to, aby nástupní termíny nebyly položeny na druhou polovinu měsíce.« Tato zmínka o škodě, která by zaměstnance mohla stihnouti povoláním k vojenské službě presenční až v druhé polovici měsíce, by neměla smyslu, kdyby nebylo vůbec příčinného vztahu mezi paušálním půlměsíčním platem podle § 4 cit. zákona a konáním civilní služby v měsíci nastoupení vojenské služby presenční, neboť škodou tu mohla býti míněna právě jen skutečnost, že by se za službu civilní, konanou ještě po polovině měsíce, nedostalo veřejnému zaměstnanci, povolánému k vojenské službě presenční teprve v druhé polovině měsíce, žádného honorování.

St-1 nastoupil, jak nesporno, jako učitel veřejné školy národní presenční službu vojenskou 1. října 1935 a neměl proto podle toho, co bylo nahoře doloženo, stíhatelný nárok na výplatu poloviny měsíčního platu učitelského za měsíc říjen 1935, neboť v tomto měsíci činné služby učitelské vůbec ani jeden den nekonal. Popřel-li žal. úřad nárok ten, neporušil zákon a bylo proto stížnost, tvrdící opak, zamítnouti.

Č. 14.030.

Policejní věci: Popírá-li obviněný v obraně proti trestnímu příkazu (§ 62 pol. tr. řádu č. 65.000/1909), že se dopustil přestupku kladeného mu za vinu, musí pol. trestní soud, který vydal onen trestní příkaz, naříditi a konati ústní líčení, jako by trestní příkaz ani nebyl vydán.

(Nález z 22. prosince 1937 č. 3573/35-4.)

Prejudikatura: Boh. A 11.803/35.

Věc: Michal O. v Buzince proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě ze 16. března 1935 o policejním přestupku.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

Důvody: Trestním příkazem okr. úřadu v Košicích jako policejního trestního soudu I. stolice z 20. srpna 1934 byl st-li uložen za přestupek čl. 3 odst. 2 zákona č. 125/1927 Sb. peněžítý trest 20 Kč proto, že 27. května 1934 vyměnil přivítací slovenský nápis za text dvoj-jazyčný.

Tento trestní příkaz byl nař. rozhodnutím potvrzen.

Uvažuje o stížnosti podané na toto rozhodnutí, zabýval se nss nejprve námitkou spatřující formální vadu v tom, že žal. úřad vychází sice v nař. rozhodnutí ze skutkového zjištění, že slovenské obyvatelstvo se nezúčastnilo uvítání biskupa v Buzince, dále že st-lovým činem bylo způsobeno veřejné pohoršení, a že následkem toho slovenské obyvatelstvo odešlo uvítati biskupa do sousední obce, že však žal. úřad v těchto směrech neprovedl dokazovací řízení. Tím vytýká stížnost, že žal. úřad neprávem rozhodl sám o st-lově odvolání na místě, aby uložil úřadu I. stolice, aby zavedl ve věci řádné řízení, když st-l proti trestnímu příkazu se bránil námitkou, že se vůbec nedopustil přestupku, za který byl oním trestním příkazem potrestán. Nss uznal stížnost již z tohoto důvodu odůvodněnou.

V odvolání z trestního příkazu okr. úřadu v Košicích uznával sice st-l, že přivítací slovenský nápis doplnil maďarským textem, tvrdil však, že se tím nedopustil přestupku čl. 3 odst. 2 zákona č. 125/1927 Sb. kladeného mu za vinu, neboť nespáchal na veřejném místě čin, kterým se ruší nebo ohrožuje veřejný pořádek, klid, bezpečnost, dobrý mrav nebo slušnost nebo se vzbuzuje veřejné pohoršení. Popřel tedy st-l, že se dopustil přestupku, za který byl odsouzen zmíněným trestním příkazem. Popírá-li obviněný v obraně proti trestnímu příkazu, že se dopustil přestupku kladeného mu za vinu, je tuto jeho obranu — jak nss vyložil v nálezu z 19. března 1935 č. 12.932/35 Boh. A 11.803/35, na jehož odůvodnění se podle § 30 odst. 3 jedn. řádu pro nss č. 191/1937 Sb. odkazuje, — chápati jako žádost za zrušení trestního příkazu a za nařízení ústního líčení a je pak věcí policejního trestního soudu, který vydal trestní příkaz, aby nařídil ústní líčení, jako by trestní příkaz nebyl ani vydán, aniž je dán jakýkoli podklad pro zákrok úřadu II. stolice jako stolice odvolací. Žal. úřad na základě obrany, kterou st-l vznesl proti trestnímu příkazu, přezkoumával tento trestní příkaz jako odvolací stolice v otázce, zda st-lovým činem bylo způsobeno veřejné pohoršení či nikoli, tedy i v otázce, zda st-l spáchal trestný čin, za který byl potrestán trestním příkazem. Tento postup je však v rozporu s právním názorem výše uvedeným a musilo proto nař. rozhodnutí podle § 7 zákona o nss č. 164/1937 Sb. býti zrušeno.

Č. 14.031.

Církevní věci: I. * Místem při správě farního úřadu, které je podle ustanovení § 7 odst. 1 vlád. nař. č. 124/1928 Sb. bez dalšího průkazu pokládati za místo systemisované se souhlasem státní správy kulturné, není místo pravoslavného duchovního v náboženské obci, jejíž stanovy vzala státní správa kulturní podle ustanovení § 3 odd. II ústavy pravoslavné církve (nař. z 10. srpna 1868 č. 108 R. T.) na vědomí teprve